

[Steenholdt]

Det kan kun skyldes, at strejkeretten fra at være et middel til at opnå bedre livsvilkår i samfundet har udviklet sig til en demonstration af, hvem der har den største magt. Jeg nægter at tro, at denne meningsløse arbejdskamp har ret meget sympati i vide kredse af lønmodtagere i Danmark.

Jeg har sidste lørdag stillet statsministeren det spørgsmål, om han ville fastholde sin offentlige udtalelse om at ville gribe ind i arbejdskampen, når livsvigtige og samfundsvigtige områder trues, og om han ville gribe ind i den farceagtige paradeforestilling, som består i at stoppe Grønlandsruten. Statsministeren har ikke besvaret spørgsmålet i ord, men jeg opfatter, at han i handling har gjort det, og jeg er i den forbindelse tilfreds.

Bo Kristensen (KF):

De to lovforslag vedrørende henholdsvis fornyelse og forlængelse af kollektive overenskomster og aftaler m.v. og tilskud til arbejdsgivernes betaling af arbejdsmarkedsbidrag ønsker jeg at give en speciel kommentar.

For det første fordi det er en linje, regeringen har ønsket: at køre videre med en stram indkomspolitik, og at den genopretningslinje, som blev lagt for 2½ år siden, fortsættes. Mange har spurgt: hvad er egentlig baggrunden for, at regeringen nu blander sig i denne sag? Er vi på vej til, at det er regeringen, der løser overenskomstsituationen? Til det må vi svare nej. Vi har prøvet før, nemlig i 1963 og i 1979, at stå i en situation, hvor forligsmanden ikke har kunnet komme med en skitse, som kunne bruges af regeringen eller af folketinget.

Situationen er den, at der er sammenhæng i den helhedsløsning og plan, regeringen kommer med, som medfører et lavere omkostningsniveau.

Vi finder det derfor særdeles vigtigt, at lønrammen på det private arbejdsmarked bliver 2 pct., og at man på det offentlige arbejdsmarked holder sig inden for 1,75 pct. med et tillæg ved særlig forhandling. Og hvorfor? Ja, vi har jo fået syn for sagn, idet de stigningstakter, vi oplevede i slutningen af 1970erne med lønreguleringer på 10-12 pct., gav en reallønsudhuling på et sted mellem 6 og 7 pct. Man fik altså intet ud af den større bruttoløn. Det er altafgørende for denne re-

gering at skabe balance, så der opnås prisstabilitet, og vi kan se ud af disse lovforslag, at det opnås.

Vi ved, at mange steder i Europa falder omkostningerne, og hvis ikke vi i Danmark gør en særlig indsats på disse felter, så vil vi sække bagud i konkurrencen. Derfor er det for os særdeles vigtigt, at man med lovforslag nr. L 207 sænker omkostningerne generelt for de producerende erhvervsvirksomheder, således at de kan bevare konkurrenceevnen og vi dermed kan få flere arbejdsløse i gang og ikke skabe større omkostninger, hvilket er alternativet.

Vi har set et notat fra socialdemokratiet, der på mange måder lever op til 1970ernes tradition, idet vi skulle have en 5 pct.s lønforhøjelse og et lavtlønsværn på 4 pct., altså en lønglidning på 9-10 pct. Hvad vil resultatet blive af en sådan politik? Det vil blive, at vi får en inflation, som vi havde i 1970erne. Vi vil få en rentestigning, og vi vil få forøgede omkostninger, som vil bevirke, at vi igen vil få flere arbejdsløse.

Vi mener derfor, at dette forslag vil være med til at skabe en solidarisk holdning over for de arbejdsløse og bane vejen for, at der i vort samfund bliver skabt flere job.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg er som tidligere enig i en stram indkomspolitik. Det har jeg såmænd været i 10 år. Derfor var jeg enig i den kurs, der blev lagt i 1979, og derfor anbefalede jeg også dengang mit parti at støtte socialdemokratiet i den indkomstpolitiske del af forliget. Det gjorde vi, selv om vi var vidende om, at det ville sænke reallønnen, og selv om vi noterede, at der ville blive et reallønsfald i de kommende år på helt op til 4 pct. for visse grupper. Men vi erkendte nødvendigheden, og, som jeg sagde dengang, hvis ikke vi tager vores forpligtelse op nu, så er det umuligt senere at føre indkomspolitik. Selv om visse kræfter dengang sagde, at vi skulle vælte regeringen på indkomstpolitikken, viser de historiske kendsgerninger, at vi valgte det rigtige ved at sige, at forudsætningen for at føre indkomstpolitik er, at vi uanset farve støtter indkomstpolitikken, når den er nødvendig.

Jeg er også enig i en begrænsning af forbruget. Det er en nødvendighed, hvilket jeg såmænd har fremført flere gange det sidste